

РЕШЕНИЕ

№ 1187

гр. София, 24.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 14.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **3300** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл.161от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на Д. „Б. Ас и Ко“, ЕИК[ЕИК], с адрес за управление: [населено място],[жк], [улица], ет. 8, ап. 1, представлявано от А. Й., чрез чрез адв. Р. М., срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22220419002097-091-001/30.10.2019 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията, и М. С. С. – ръководител на ревизията, в частта потвърдена с Решение № 245/13.02.2020 г. на Директор на дирекция ОДОП -С.. на установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м. 04.2017 г. до м. 01.2018 г., м. 04.2018 г. и м. 05.2018 г. в резултат на отказан данъчен кредит в размер на 24 493,92 лв. и начислени лихви за забава в размер на 4 760, 15 лв.

Жалбоподателят оспорва РА като незаконосъобразен и издаден в противоречие с материалния закон, постановен при липса на посочените в него предпоставки. Навеждат се твърдения, че при извършената ревизия административния орган невярно и в разрез с представените от дружеството доказателства приема, че са налице разпоредбите на чл. 6, ал.1 от ЗДДС – липса на реални доставки и се твърди, че не е осъществен състава на чл.68, ал.1, т.1 от същия закон. Иска отмяна на обжалвания РА.

В съдебно заседание жалбоподателя редовно призован не се явява и не се представлява. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът - Директор на Дирекция "Обжалване и данъчно - осигурителна практика"-

С. при ЦУ на НАП, не се представлява, в писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно призована, не взема становище.

Административен съд-София град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните и след направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно изискванията на ДОПК, прие за установено следното:

Ревизионният акт е обжалван в предвидения за това срок, пред горестоящия в йерархията на приходната администрация орган, който с решението си го е потвърдил в посочената по-горе част. Така постановеният от директора на дирекция ОДОП - С., резултат и подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен процесуален срок, налагат извод за нейната процесуална ДОПУСТИМОСТ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Ревизионното производство е образувано със Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22220419002097-020-001/02.04.2019 г., е възложена ревизия на Д. „Б. АС И КО“ за определяне на задължения за данък върху добавената стойност за отделните данъчни периоди от 03.04.2014 г. до 31.05.2018 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) № Р-22220419002097-092-001/25.09.2019 г., връчен по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 02.10.2019 г. На основание чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение срещу констатациите в РД с вх. № 53-00-1404#1/23.10.2019 г., но не са ангажирани допълнителни доказателства. Възражението е обсъдено в мотивите на РА и е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА № Р-22220419002097-091-001/30.10.2019 г., издаден от Т. Б. Г. - орган, възложил ревизията и М. С. С. - ръководител на ревизията.

С процесния РА, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС във връзка с чл. 9 и чл. 25 от ЗДДС на дружеството е отказано право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 24 494,00 лв. по фактури, издадени от описаните по-горе в решението доставчици и са начислени лихви за забава в размер на 4 760,15 лв. Спорните фактури, по които ревизираното дружество е получател, са описани в ревизионният доклад с издател, номер на фактура, дата и стойност.

Установено е, че през ревизираните периоди Д. „Б. АС И КО“ е декларирало приходи от продажби на маркетингови проучвания и презентации. Разполагало е с наети по трудови договори 7 лица на длъжност „рекламен агент“. Регистрирано е по реда на ЗДДС, считано от 03.04.2017 г.

На ревизираното дружество е връчено Искание за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) №

П-22220419002097-040-001/24.04.2019 г. Конкретно са изискани доказателства във връзка с доставките от изброените по-горе дружества и е уведомено за невъзможността на органите по приходите да открият доставчиците. Представените документи и писмени обяснения са описани и коментирани в изготвения РД.

Извършени са насрещни проверки на посочените по-горе доставчици, резултатите от които са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки (ПИНП), приложени като доказателства по административната преписка. Видно от тях изготвените ИПДПОЗЛ са връчени на [фирма] и [фирма] по електронен път, а на [фирма] и [фирма] по реда на чл. 32 от ДОПК. Нито едно от тях не е представило документи и обяснения.

Отделно от горното, в хода на ревизията са извършени справки за относими към изброените дружества обстоятелства по данни, налични в информационната система на НАП. Резултатите са взети предвид и са отразени в констативната част на РД. Установено е, че са с рисков профил, не са имали персонал, собствени или наети обекти и активи, регистрациите им по ЗДДС са прекратени служебно. При анализ на дневниците им за покупки е установено, че не са декларирали разходи, необходими за извършване на реална стопанска дейност.

Въз основа на събраните доказателства и установените в хода на ревизията факти и обстоятелства органите по приходите са коригирали декларираните от дружеството резултати по ЗДДС за ревизираните данъчни периоди, както следва:

1. С РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит за периодите от м. 04.2017 г. до м. 07.2017 г. (вкл.) общо в размер на 5 430,00 лв., по 6 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставка – провеждане на бизнес среща – икономически форум България – Ф., С. П., М., България – А. и К., България – К., А., А., България – България - К. и СМР по Акт Обр. 19.

При проверка в информационната система на НАП е констатирано, че в дневниците за продажби на [фирма] не са отразени фактури с получате Д. „Б. АС И КО“. Дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС, считано от 31.07.2017 г. и не е подавало декларации по чл. 92 ЗКПО, вкл. за 2017 г. Декларирало е дейност „строителство на жилищни и нежилищни сгради“ и назначени на трудови договори на 07.08.2017 г. бизнес консултант и техн. сътрудник, на 13.10.2017 г. – техн. секретар и на 25.09.2017 г. – секретар машинописец, т.е. за проверяваните периоди не е кадрово обезпечено. В дневниците му за покупки за 2017 г. са отразени единствено получени услуги от [фирма].

Във връзка с декларираните доставки от [фирма] ревизираното дружество е представило договор от 17.01.2017 г., с който на последното е възложено да извърши проучване на пазара в България и в съответната страна, както и организиране на участие във форуми и изложения, съответно набиране на участници. Към договора е приложено възложително писмо от същата дата, с което на изпълнителя [фирма] е възложено набирането на участници за международни изложения и форуми във Ф., А., Русия, К., К.. Приложени са и приемо-предавателни протоколи от 03.04.2017 г.,

07.04.2017 г., 08.06. 2017 г., 06.07.2017 г. и 10.07.2017 г. Към фактура № 0...096/10.05.2017 г. е приложен протокол обр. 19 за извършени СМР (без дата) – боядисване с латекс на стени и тавани и боядисване с блажна боя. Представени са касови бонове за плащане в брой по фактурите.

Ревизиращите органи са оспорили реалността на доставките от [фирма], като са приели, че доставчикът не е нито кадрово, нито технически обезпечен да ги извърши, не е представил документи от подизпълнител, а освен това не ги е и декларирал.

2. С РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит за периодите от м. 08.2017 г. до м. 01.2018 г. (вкл.) общо в размер на 12 244,00 лв., по 12 фактури, издадени от [фирма] с предмет на доставка - провеждане на бизнес икономически форум България – И., България – Е., България – А., България – М., България- Ч., България – С., България – Румъния, България – И., България – У..

Доставчикът е отразил процесните фактури в дневниците за продажби за съответните периоди. Дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС, считано от 01.03.2018 г. и не е подавало декларации по чл. 92 от ЗКПО, вкл. за 2017 г. и 2018 г. Не е разполагало с назначени на трудови договори лица. В дневниците му за покупки за 2017 г. и 2018 г. са отразени единствено получени услуги от [фирма] (предходен доставчик и на [фирма]) и [фирма] с ЕИК[ЕИК] - рискови доставчици.

Във връзка с декларираните доставки от [фирма] ревизираното дружество е представило договор от 07.06.2017 г., с който на последното е възложено да извърши проучване на пазара в България и в съответната страна, организиране на участие във форуми и изложения, както и набиране на участници. Към договора са приложени възложителни писма от 07.06.2017 г. и от 25.09.2017 г., с които на изпълнителя [фирма] е възложено набирането на участници за среща с президента на Е. и провеждане на форуми в А., М., И., С., Ч., както и набиране на фирми за участие във форуми в Б., Д., О.. Към процесните фактури са приложени приемо-предавателни протоколи и касови бонове за плащане в брой.

Ревизиращия екип е формирал извод за участие на [фирма] в схема за префактуриране на доставки, без да е извършвало реална стопанска дейност.

3. С РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит за периодите м. 11.2017 г. и м. 12.2017 г. общо в размер на 3 320,00 лв., по фактура №0...068/06.11.2017 г. с предмет на доставка – провеждане на бизнес икономически форум България – О. и фактура №0...072/05.12.2017 г. с предмет на доставка – провеждане на бизнес икономически форум България – И., издадени от [фирма].

Процесните фактури са отразени в дневниците за продажби на [фирма]. Дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС, считано от 23.02.2018 г. и не е подавало декларации по чл. 92 от ЗКПО, вкл. за 2017 г. и 2018 г. Декларирало е дейност „строителство на жилищни и нежилищни сгради“ и назначен на трудов договор на 23.02.2018 г. бизнес консултант, т.е. за проверяваните периоди не е кадрово обезпечено. В дневниците му за покупки за 2017 г. са отразени получени

услуги от рисковите доставчици [фирма] и [фирма] (предходни доставчици и на [фирма] и [фирма]).

Във връзка с декларираните доставки от [фирма] ревизираното дружество е представило договор от 15.08.2017 г., с който на последното е възложено да извърши проучване на пазара в България и в съответната страна, организиране на участие във форуми и изложения, както и набиране на участници. Към договора е приложено възложително писмо от същата дата, с което на изпълнителя [фирма] е възложено набиране на участници за международно изложение и форум в И. и О.. Към процесните фактури са приложени приемо-предавателни протоколи от 06.11. и 05.12. без посочена година и касови бонове за плащане в брой.

Установено е, че липсва информация за кадровия потенциал, с който са извършени процесните услуги, водена търговска кореспонденция между контрагентите, за предходни доставчици. Прието е, че от представените документи не може да бъде изяснена същността на договорените услуги и фактически извършената от [фирма] работа.

4. С РА е отказано право на приспадане на данъчен кредит за периодите м. 04.2018 г. и м. 05.2018 г. общо в размер на 3 500,00 лв., по 3 фактури с предмет на доставка – провеждане на бизнес икономически форум България – У. и България – Ч., издадени от [фирма].

При проверка в информационната система на НАП е констатирано, че процесните фактури са отразени в дневниците за продажби на [фирма]. Дружеството е с прекратена регистрация по ЗДДС, считано от 16.06.2018 г. и не е подавало декларации по чл. 92 от ЗКПО, вкл. за 2018 г. Не е декларирано назначени на трудови договори лица. В дневниците му за покупки за 2018 г. са отразени получени услуги от единствено от [фирма].

Във връзка с декларираните доставки от [фирма] ревизираното дружество е представило договор от 17.01.2018 г., с който на последното е възложено да извърши маркетингови проучвания в България и в съответната страна, организиране на участие във форуми и изложения, както и набиране на участници. Към договора е приложено възложително писмо от същата дата, с което на изпълнителя [фирма] е възложено набиране на участници в международно винено изложение в Прага, Ч. и участие във форум в У. Към процесните фактури са приложени приемо-предавателни протоколи и касови бонове за плащане в брой.

Съвкупната преценка на установените при ревизията и в хода на съдебното производство факти обуславя следните правни изводи:

Жалбата срещу процесния РА е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК от лице с право и интерес от оспорване – адресат на утежняващ административен акт, който подлежи на съдебен контрол, и след изчерпване на административния ред за оспорване по чл. 152 и сл. от ДОПК като абсолютна положителна процесуална предпоставка за допустимост на жалбата по аргумент от чл. 156, ал. 2 от ДОПК. С оглед на това съдът намира жалбата за процесуално допустима, поради което следва

да бъде разгледана досежно нейната основателност.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосноваост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

По силата на чл. 119, ал. 2 от ДОПК, РА се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията. В настоящия случай РА е издаден от Т. Б. Г., на длъжност началник сектор при ТД на НАП С., в качеството на орган, възложил ревизията и М. С. С., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – в качеството ѝ на ръководител на ревизията съгласно ЗВР, издадени от възложителя на ревизията.

РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР са подписани с квалифициран електронен подпис съгласно Закон за електронния документ и електронните удостоверителни услуги, като за валидното им подписване от органите по приходите са представени писмени доказателства, приобщени към делото, които не са оспорени. С оглед на това съдът намира РА за издаден от компетентни органи, съгласно чл. 119, ал. 2 от ДОПК и Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. по тълк. д. № 10/2016 г. на ОС на съдиите от I и II отделение на ВАС.

РА е издаден и в установената писмена форма, с посочване на фактическите и правни основания за издаването му, като съдържа и диспозитивна част в табличен вид с посочени основание, период и размер на установени данъчни задължения. Съгласно чл. 120, ал. 2 от ДОПК РД е неразделна част от РА и в този смисъл изложените в него мотиви се ползват и като мотиви на РА. Не се установяват съществени процесуални нарушения в ревизионното производство, които са самостоятелно основание за отмяна на РА като незаконосъобразен.

По отношение на приложението на ЗДДС:

Съгласно чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на ДДС, от съществено значение за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит и неговото упражняване е получателят по доставката да разполага с фактура за доставката и доставката да е реално осъществена. Двете предпоставки за признаване право на кредит са кумулативни и липсата, на която ѝ да е от тях възпрепятства възникването и упражняването на това право. По аргумент на цитираните разпоредби на директивата, транспонирани и във вътрешното законодателство, изискуемостта на данъка по доставката предполага наличие на осъществена облагаема доставка.

Съгласно чл. 68, ал. 1 т. 1 ЗДДС данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаеми доставки.

По силата на чл. 68, ал. 2 това право възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. За целта не е достатъчно само наличието на издаден данъчен документ /фактура/ и отразяването ѝ в счетоводството на

получателя, а следва да е установено, че стопанската операция е действително осъществена по издадената фактура, съобразно принципите на Закона за счетоводството /ЗСч./. Същите изискват сделките и събитията да се отразяват счетоводно съобразно тяхното икономическо съдържание, същност и финансова реалност, а не формално според правната им форма. По аргумент от противното не може да се издаде първичен счетоводен документ за сделка, чиито предмет реално не е осъществен, респективно да се упражни право на приспадане на данъчен кредит за доставка, която не е реално извършена. В горния смисъл е и практиката на СЕС - Решение от 29.04.2004 г. по дело C-152/02.

В същия порядък чл. 69, ал. 1 ЗДДС регламентира правото на регистрираното лице да приспадне данъка за стоките, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави, когато използва стоките за извършвани от него облагаеми доставки. С цел избягването на злоупотреби при упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит чл. 70, ал. 5 ЗДДС ограничава тази възможност като предвижда, че не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно. По смисъла на чл. 86, ал. 1 ЗДДС задължението за начисляване на данъка възниква за регистрираното лице в момента, в който данъкът стане изискуем, като то следва да издаде данъчен документ /фактура/, в който да посочи данъка на отделен ред, да го включи в справката декларация по чл. 125, ал. 1 ЗДДС при определянето на резултата за този данъчен период и да посочи данъчния документ /фактурата/ в дневника за продажбите за същия данъчен период. От анализа на чл. 86, ал. 1 ЗДДС става ясно, че задължението за начисляване на данъка е обусловено изцяло от настъпването на неговата изискуемост, която съгласно чл. 25, ал. 6 ЗДДС при извършването на облагаеми доставки съвпада с датата на възникване на данъчното събитие, която пък по смисъла на, ал. 2 в общия случай съвпада с датата, на която собствеността върху стоката е прехвърлена или услугата е извършена. Съпоставката на чл. 25, ал. 2 и 6 ЗДДС с чл. 6, ал. 1 ЗДДС, определящ доставката на стока като прехвърляне на право на собственост или на друго вещно право върху нея, води в крайна сметка до извод, че изискуемостта на данъка настъпва при извършването на доставката, поради което по аргумент от противното на чл. 86, ал. 1 ЗДДС при издаването на данъчна фактура без наличието на реално извършена доставка данъкът е начислен неправомерно и на основание чл. 70, ал. 5 ЗДДС регистрираното лице няма правото на приспадане на данъчен кредит.

Следователно, принципно правилно приходната администрация е обусловила отговора на въпроса налице ли е за ревизирувания субект правото на приспадане на данъчен кредит по посочените фактури от доставчиците [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], [фирма], [фирма], [фирма], от разрешаването на определящия въпрос извършени ли са реални доставки по тях.

Съгласно чл. 24, ал. 2 ЗЗД при договори за прехвърлянето на собственост

върху родово определени вещи, каквито са тези по обследваните доставки, собствеността се прехвърля щом вещите бъдат определени по съгласие на страните, а при липсата на такова, когато бъдат предадени.

Необходимо е установяването от обективна страна на обстоятелството, че ревизираното дружество е получило стоки от съответния вид и количество и, че доставчикът е разполагал с тези количества и видове стоки, чиято собственост може да прехвърли, както и други обективни факти, съпътстващи такива доставки – доказателства за индивидуализация на стоката, за мястото на изпълнение - складови бази, транспорт. Съотнасянето на чл. 24, ал. 2 ЗЗД към чл. 6, ал. 1 ЗЗД води до извод, че от определящо значение за формирането на извод за извършването на реални доставки по фактурите е установяването на факта, че стоката по тях е предадена от доставчика на получателя. В съответствие с чл. 25 от ЗДДС, данъчното събитие за доставка на стоки възниква на датата, на която собствеността върху тях е прехвърлена.

За да се признае на получателя правото на приспадане на данъчен кредит по облагаема доставка следва да са изпълнени условията, посочени в чл. 71 от ЗДДС, като при изследване на предпоставките за възникване на това право следва винаги да се държи сметка за това дали е облагаема доставка по смисъла на чл. 6, ал. 1 и чл. 9 от ЗДДС и едва след това да се проверява за изпълнението на съответните предпоставки, регламентирани в чл. 71 от ЗДДС. Необходимо е също така да се установи по категоричен начин не само дали доставките са осъществени по принцип, а дали са извършени именно от вписаният във фактурите доставчик. В случая ревизираното лице е представило част от исканите доказателства, които не доказват, че процесните доставчици са имали възможността да реализират доставките, както и че са отчетени съпътстващи разходи.

Според правилата за разпределяне на доказателствената тежест в процеса установяването на този факт е изцяло в тежест на жалбоподателя, който чрез пълно и главно доказване следва да установи реалното получаване на стоката по фактурите, както и нейното използване за последващи облагаеми доставки, в която връзка съдът му е дал указания с разпореждането за насрочване на делото и в с. з. на 05.12.2019 г. Практиката на СЕС е категорична, че изводът за наличието или липсата на доставка следва да се прави въз основа на обща преценка на всички относими факти и обстоятелства и въз основа на събраните доказателства, разгледани в тяхната съвкупност, като се спазват правилата за доказателствената тежест /в този смисъл е т. 32 от решение на СЕС по дело C-285/11 [фирма]/. Представените от жалбоподателя фактури, представляващи частни удостоверителни документи, носители на информация за регистрирана за пръв път стопанска операция, не се ползват с обвързваща съда материална доказателствена сила като верността на удостоверените с тях обстоятелства следва да се преценя съобразно с всички останали събрани допустими и относими към изследваните факти доказателства. Същото се отнася и за представените протоколи и договори. Всички те в качеството им все на частни

удостоверителни документи нямат обвързваща материална доказателствена сила и подлежат на преценка от съда с оглед на целия събран по делото доказателствен материал.

По делото също така е установено, безспорно, че нито един от доставчиците, не е разполагал с наети или собствени обекти, от които да извършват търговска дейност, няма данни за осчетоводени разходи за ползването на такива.

доставчици нямата никакви наети лица по трудови и извънтрудови правоотношения или лица с нискоквалифицирани длъжностни, неспособни да извършат процесните доставки. Следва да се отбележи, че независимо, че кадровата обезпеченост при доставката на стоки не е от решаващо значение, то за организирането и реализирането на бизнес среща – Икономически форум,, също е необходим кадрови ресурс.

По делото безспорно е установено, че доставчиците не са подавали ГФО.по чл. 92 ЗКПО. Това означава, че при липса на всякакъв капацитет дружествата не са извършвали търговска дейност, не са отчитали приходи по включените фактури в дневниците за продажби, а същевременно са ползвали данъчен кредит по фактури за покупки.

Нито в хода на ревизията, нито при административното оспорване, нито в хода на съдебното обжалване са ангажирани доказателства, които да удостоверят възможността на доставчиците да извършат фактурираните доставки. Установените факти, касаещи тяхната дейност /липсата на потенциал за извършване на доставките и на извършвана дейност, поведението им и т.н./ налагат извод за формалното им участие в стопанския оборот само и единствено за издаване на първични счетоводни документи. Не е налице аналитична счетоводна отчетност, която да удостовери без съмнение отразяването на доставките в счетоводството и на двете страни, поради това не може да се направи взаимовръзка между страните по доставките и само въз основа на вписванията в него да се обоснове извод, че доставчиците действително са имали възможност да извършат доставките към ревизираното лице.

Жалбоподателя, чрез пълно и главно доказване следва да установи горните факти, но по делото не се ангажираха доказателства, които да опровергават изводите на данъчната администрация, въпреки дадените от съда указания.

Съвкупно, изложеното обуславя краен извод за неоснователност на жалбата, поради което тя следва да се отхвърли съгласно правомощието на съда по чл. 160, ал. 1 предл. последно ДОПК.

Предвид крайния изход на спора на основание чл. 161, ал. 1 изр. 2 и 3 ДОПК на Дирекция ОДОП - С. следва да се присъдят разноски в общ размер на от 1407 лева (хиляда четиристотин и седем лева), представляващи юрисконсултско възнаграждение за осъщественото по делото процесуално

представителство от юрисконсулт, определено в размера на минималното възнаграждение за един адвокат по чл. 8, ал. 1 т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. „Б. Ас и Ко“, ЕИК[ЕИК], с адрес за управление: [населено място],[жк], [улица], ет. 8, ап. 1, представлявано от А. Й., чрез чрез адв. Р. М., срещу Ревизионен акт № Р-22220419002097-091-001/30.10.2019 г., издаден от Т. Б. Г. – орган, възложил ревизията, и М. С. С. – ръководител на ревизията, в частта потвърдена с Решение № 245/13.02.2020 г. на Директор на дирекция ОДОП -С.. на установените задължения по ЗДДС за данъчни периоди от м. 04.2017 г. до м. 01.2018 г., м. 04.2018 г. и м. 05.2018 г. в резултат на отказан данъчен кредит в размер на 24 493,92 лв. и начислени лихви за забава в размер на 4 760, 15 лв.

ОСЪЖДА Д. „Б. Ас и Ко“, ЕИК[ЕИК], с адрес за управление: [населено място],[жк], [улица], ет. 8, ап. 1, , да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на Националната агенция за приходите,сумата от 1407 лева (хиляда четиристотин и седем лева), представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България,в четиринадесетдневен срок от връчването му на страните.

СЪДИЯ: